

at i § 34 „8 Dage“ forandres til 14 Dage, og at der tilføies „efter at det overordnede Sagsførerråds Beslutning er ham meddelt“.

Vi tillade os imidlertid endnu at gjøre et Par Bemærkninger ved Lovforslagets Bestemmelser om Sagsførerraad:

I Lovforslagets § 27 in fine hedder det, at „Sagsførerraadet med bindende Virkning for Sagsførerne (jfr. dog nedenfor § 38 *) har Ret til at afgjøre Tvistigheder angaaende Beberlag for de af dem udførte Forretninger for Private“. Meningen er altsaa, at en Privatmand skal kunne indbringe et Spørgsmaal om en Sagsførers Beberlag for Raadet, men, naar dettes Kjendelse gaar ham imod, og det overordnede Sagsførerraad, naar han indbringer Sagen for dette, heller ikke giver ham Medhold, ikke behøver at underkaste sig Kjendelsen, men kan gaa til Domstolene. Vi ere nu vel aldeles enige i, at Privatmænd ikke ved Loven bør berøves den dem hidtil tilkommende Ret til at faae Spørgsmaal vedrørende Sagsførers Salærer afgjorte ved Domstolene; men paa den anden Side medfølger Bestemmelsen, affattet som i Lovforslaget, saa store Misligheder, at den efter vor Mening absolut bør modificeres. Bestemmelsen vil nemlig kunne benyttes og vil, naar den ikke modificeres, utvivlsomt blive benyttet i Tilfælde, hvor Parten ikke med nogen som helst Frygt kan gjøre Indvending mod vedkommende Salærberegning, men kun ønsker at staffe sig saa lang Genstand med Betalingen som muligt, og dertil vil en Indankning for Sagsførerraadet og derefter en Appel til det overordnede Sagsførerraad være et overordentlig tjenligt Middel, navnlig da Parten efter Lovforslagets § 35 har Ret til at fordrø, at Sagsførerraadene yde deres Virksomhed aldeles gratis. Det vil da heller ikke være heldigt for det overordnede Sagsførerraads Autoritet, at dets Kjendelser ikke i Salærspørgsmaal skulle være endelige, men kunne underkastes Domstolenes Kritik. Vi tro, at Sagen bør ordnes paa den Maade, at det vel fremdeles skal staa den Private frit for at bringe Sagen for Domstolene, men at Sagsførerraadets Kjendelse bør være bindende ogsaa for ham, naar han selv vælger at bringe Spørgsmaalet ind for Sagsførerraadet. I Forbindelse hermed skulle vi bemærke, at det vistnok overhovedet ikke er uden Betænkelighed, naar § 35 bestemmer, at Sagsførerraadenes Mellemkomst i alle Tilfælde skal ydes uden Betaling. Ganske vist bør dette være Reglen, men det er i høi Grad at befrygte, at Bestemmelsen, naar den ikke modificeres, vil blive benyttet — særlig da af Kommissionærerne i Kjøbstæderne — til at fortrædige Sagsførerne ved at indbringe aldeles ubespjædede Klager, og at dette tillige kan medføre, at Sagsførerraadene faae et overvældende Arbejde. Vi henstille derfor, om det ikke bør bestemmes, at den, der fremkommer for Sagsførerraadene med fuldstændig ubespjædede Klager, kan efter det overordnede Sagsførerraads Forlangende sættes under Tiltale og dømmes til en Bøde til Sagsførernes Understøttelseskasse, og at i alt Fald Bestemmelserne i Straffelovens § 226 udvides til at gjælde om den, der indgiver aabenbar falske Klagemaal til et Sagsførerraad.

Endelig skulle vi bemærke, at det, da § 34 bestemmer, at vedkommende Sagsfører skal møde for det i Paragrafen nævnte Udvalg, af flere jydste Sagsførere er udtalt som ønskeligt, at det for Sjællands Vedkommende maa blive et Udvalg af Viborg Landsoverrets Medlemmer, som i de i Paragrafen nævnte Tilfælde træder i Virksomhed.

Idet vi hermed afflutte vore Bemærkninger ved Lovforslagets Bestemmelser, kunne vi dog ikke undlade at udtale vor Forundring over, at der ikke i Lovforslaget indeholdes nogen som helst Bestemmelse om Sagsførernes Forretningsomraade og om Beskyttelse for dem ligeoverfor ulovlig Konkurrence. Som Forholdene nu faktisk stille sig er det Forretningsomraade, paa hvilket Sagsførerne ere eneberettigede, jo overordentlig indskrænket, ja næsten uden Betydning, idet den Passivitet, der fra Domstolenes Side er vist ligeoverfor Indgreb i Sagsførernes Rettigheder, efterhaanden har ført til, at disse Rettigheder ere blevene mere og mere begrændsede. Det anerkjendes nu kun, at Sagsførerne ere eneberettigede til at give Møde for Andre i Retssager, naar ikke et af de mange Undtagelsestilfælde, hvor Andre ogsaa ere berettigede til at give Møde, foreligger, og saaledes som Pragis har stillet sig, er det nærværende, at Undtagelserne opsluge Reglen. Dertil kommer, at den stærkt begrændsede Eneret, som endnu anerkjendes for Sagsførere, og som altsaa ikke bestaar i Ret til at udføre det, hvori Proceduren væsentlig bestaar, nemlig Affattelsen af Processkrifter, men kun

*) Formentlig § 31.